

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Hvmanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthvmæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Art. 5. Vtrùm sacramentum confirmationis imprimat characterem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

Aduerte tamen formam benedictionis, quâ Ecclesia vtitur, non esse necessariam; sed sufficere quamuis inuocationem Spiritus sancti, vt benedicat & sanctificet hoc vnguentum, quamuis alijs verbis fiat, quàm Ecclesia præscripsit. Ratio est, Quia Dominus non præscripsit determinata verba, sed solum Spiritus sancti vel diuinitatis inuocationem, ad sanctificationem vnguenti. Vnde nec semper, nec vbique eadem forma inuocationis seruatur. Pari ratione non est necessaria probitas, aut fides ministri; sed sufficit legitima intentio benedicendi Chrismatis vt Christus instituit, vel vt Ecclesia seruat.

DVBIVM II.

An hac benedictio necessario fieri debeat ab Episcopo?

15
Sacerdos simplex non potest hoc Chrisma consecrare potestate ordinariâ.

Respondeo Primò, Certum est Sacerdotem simplicem suâ ordinariâ potestate non posse hanc benedictionem præstare, quidquid dicat Caictanus: est enim communis sententia Theologorum. Patres etiam & Concilia requirunt benedictionem Episcopi, & negant à Presbytero eam posse fieri. Quòd si Presbyter haberet potestatem ordinariam, non ita absolutè requirerent Episcopi benedictionem; nec ipsi eam negarent ita absolutè.

Caictanus cenet id eum posse ex commissione Papæ.

Probabile tamen est, ex commissione Pontificis Presbyterum posse. Ita Caictanus hic; & Victorius quæst. 43. & aliqui alij recentiores. Probat, Quia potest esse minister ipsius Sacramenti Cõfirmationis, quod maius est, vt infra dicemus: cur ergo ex eadem commissione non posset consecrare Chrisma, quod minus est?

16
Sed probabilius est, non posse.

Contrarium tamen est probabilius, scilicet Papam non posse hanc benedictionem Presbytero committere: cuius signum est, quòd nunquam legatur id fecisse. Confirmatur ex Concilio Florentino, quod absolutè requirit, vt sit benedictum ab Episcopo: cum tamen ibidem dicat ex commissione Pontificis aliquando concessum Presbyteris, vt hoc Sacramentum conferrent. Et ratio est, Quia cum iure diuino hoc sit concessum Episcopis, vt chrisma cõficiant, vt patet ex supra dictis, non facillè asserendum est Pontificem id posse extendere ad alios, nisi maior ratio vel auctoritas id conuincat.

Potestatem enim ex hac commissione Concilium confirmat.

Nec obstat quòd conferre Sacramentum amplius videatur, quàm disponere materiam: quia potuit esse legitima causa, cur Dominus ita voluerit esse Episcopum ministrum Sacramenti, vt hoc ministerium etiâ simplici Presbytero posset committi: nempe, quia Episcopi non possunt se ad omnia loca, vbi hoc Sacramentum conferendum est, transferre. Quæ ratio locum non habet in benedictione materie.

Concil. Toletan.

Dices, Concilium Toletanum Primû Canone 20. apertè dicit, *In quibusdam locis, vel prouincijs dicuntur Presbyteri chrisma consecrare*: nec tamen id damnat tamquam irritum. Respondeo, Non est credibile in Ecclesijs Catholicis fuisse vnquâ permissum Presbyteris vt cõficerent chrisma Confirmationis; fuisset enim intolerabilis abusus contra tot Canones, cum periculo summi sacrilegij. Vnde Concilium videtur loqui de chrismate, quo baptizati vnguntur in vertice; quæ vntio, cum sit caremonialis, posset ab Ecclesia eius benedictio Sacerdoti committi. Vfus tamen Ecclesiæ

Et chrisma baptizati consecrare.

habet, vt hæc quoque vntio fiat chrismate per Episcopum benedicto.

ARTICVLVS IV.

Vtrum hac sit conueniens forma Confirmationis: Consigno te signo Crucis, &c.

Respondeo, Hanc esse conuenientem formam: *Consigno te signo Crucis, & confirmo te chrismate salutis, in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti.* Ratio est, Quia in ea exprimitur causa principalis huius Sacramenti, scilicet sanctissima Trinitas; & ministerialis, scilicet minister; & effectus Sacramenti, qui duplex est; Primò, Facere militem Christi, insigniendo illum exterius Cruce, interius Charactere; Secundò, Corroborare ad pugnam spirituales, confirmando chrismate.

17
Forma hæc est conueniens.

Notandum Primò, Hanc formam, sicut & reliquas Sacramentorum, magis traditione, quàm scripto haberi. Nam vt Dionysius ait c. 7. par. 3. Ecclesiasticæ Hierarchiæ: *Consecratorias inuocationes has non est scripto euulgare.* Et Innocentius I. epist. 1. c. 3. de Confirmatione, *Verba dicere non possum, ne magis prodece videar, quàm ad consultationem respondere.* Insinuat tamen eam Apostolus 2. ad Cor. 1. v. 21. *Qui confirmat, inquit, nos vobiscum in Christo, & qui vnxit nos Deus, qui & signauit nos, & dedit pignus Spiritus in cordibus nostris?* Ambrosius c. 7. de ijs, qui mysterijs initiantur, *Serua quod accepisti; signauit te Deus pater, confirmauit te Christus Dominus.*

Constat id magis ex Traditione quam sac. Pio.

Notandum Secundò, Hanc formam videri essentiali: vt colligitur ex Concilio Florentino. Vnde si sic mutetur, vt non seruetur eadè sententia, nihil fiet. Debent autem exprimi tres Personæ diuinæ, sicut in Baptismo: tum, quia hoc Sacramentum est consummatio quædam baptismi; tum, quia homo per hoc armatur propriè ad fidci professionem, quæ potissimum versatur circa mysteriû Trinitatis. Actio quoque Ministri necessariò exprimenda, sicut in Baptismo; quod fit, cum dicitur: *Consigno te signo Crucis, & confirmo te Chrismate salutis.* Fortasse tamen dictio illa (*salutis*) non est de substantia, cum videatur contineri in verbo *confirmandi*. Idè fortè dici posset de hoc verbo (*Chrismate*) & (*signo Crucis*): nam signatio apud Christianos intelligitur fieri signo Crucis, & confirmatio chrismate. Quia tamè res est dubia, si quis sic cõfirmatus esset, deberet sub conditione iterari.

Essentialis.

Explicatur singulæ eius partes.

ARTICVLVS V.

Vtrum Sacramentum Confirmationis imprimat Characterem?

Respondeo, Imprimere Characterem. Vide supra qu. 63. art. 1. n. 2. Notandum est hunc Characterem distingui realiter à Characteribus Baptismi. Ratio est, Quia Cõfirmatio est Sacramentum omnino distinctum à Sacramento Baptismi: nam ad diuersa munera per hæc deputatur: per Characterem enim Baptismi efficiuntur membra Christi, & capaces Sacramentorum: per Characterem Cõfirmationis consignamur in milites Christi ad eius fidem publicè profitendam.

18
Character Baptismi & Confirmationis distinguitur realiter.

Dices,

Dices, D. Augustinus lib. 3. de Baptismo cap. 16. dicit manus impositionem posse repeti: *Manus, inquit, impositio, non sicut baptismus, repeti non potest: quid enim est aliud, quam oratio super hominem?* ergo non imprimit Characterem.

Respondeo, Illa verba intelligenda de manus impositione reconciliatoria, per quam haeretici recipiebantur in Ecclesiam: ut patet expendenti totum Augustini discursum, praesertim capitis 17. & 18. Nam secundum D. Augustinum Sacramentum Confirmationis etiam in pessimis hominibus manet, sicut & Baptismus: & ideo repeti non potest. Vide illum lib. 2. contra litteras Petilianum cap. 104. De varia manus impositione, vide de Franciscum Turrianum in cap. 19. libri octavi Constitutionum Clementis.

ARTICVLVS VI.

Utrum Character Confirmationis praesupponat Characterem Baptismi?

Respondeo, Characterem Baptismi necessario supponi Characteri Confirmationis, sicut & reliquis omnibus Sacramentis: adeo ut, si quis non sit baptizatus, nullum Sacramentum in ipso sit validum. Est communis sententia Doctorum. Contrarium est errori proximum.

Probat ex Canone *Præter hoc*, distinct. 32. ubi Alexander I. l. dicit Baptismus esse prius & magis necessarium Sacramentum, quam vllum aliud. Et ex Concilio Florentino; *Primum omnium Sacramentorum tenet Baptismus, quod vita spiritualis ianua est, per ipsum enim membra Christi, & de corpore efficiuntur Ecclesia.*

Idem Probat ex Capitulo *De Presbytero non baptizato*, ubi Concilium apud Compendium urbem Gallia, iubet eum reordinari. Et Capitulo 3. eiusdem tituli idem approbat Innocentius III. neque facit vllam differentiam inter ea, quae imprimunt Characterem, & non imprimunt. Vide etiam Concilium Tridentinum sess. 14. c. 1. ubi dicit *Penitentiam ante baptismum non esse Sacramentum.* Ratio est, Institutio Christi, qui voluit Characterem baptismi esse veluti potentiam receptiuam ad reliqua Sacramenta.

Dices, Quod si quis non baptizatus bona fide putet se esse baptizatum, & in gratia suscipiat Eucharistiam; nullumne percipiet fructum?

Respondeo, Nullum percipiet ex vi Sacramenti, non magis quam ex hostia non consecrata. Contrarium accidit in infantibus baptizatis, qui olim percipientes Eucharistiam, accipiebant fructum Sacramentalem sine vlllo proprio motu. Nec obstat quod familia Cornelij acceperit Spiritum sanctum ante baptismum: quia non accepit Spiritum sanctum per aliquod Sacramentum, sed extraordinario miraculo: Deus enim, qui non est alligatus Sacramentis, potest Sacramenti effectum sine Sacramento dare. Vnus est autem tunc hoc extraordinario modo, ut praecipue ostenderet Gentes non esse excludendas à gratia baptismi, quamuis prius non fierent Iudaei. Credibile autem est eos, qui sic Spiritum sanctum acceperunt, non fuisse amplius confirmatos; ac proinde tunc impressum fuisse Characterem.

ARTICVLVS VII.

Utrum per Sacramentum Confirmationis conferatur gratia gratum faciens?

Respondeo, Hoc Sacramentum conferret gratiam gratum facientem ad robur pugnae spiritualis fidei. Probat ex capite 8. & 19. Actorum, ubi ad impositionem manuum datur Spiritus sanctus. Atqui missio Spiritus sancti nunquam est, nisi cum gratia iustificante. Vide supra quaest. 62. art. 1.

Dices, In Baptismo datur Spiritus sanctus: ergo non datur in Confirmatione.

Respondeo Negando Consequentiam. Nam in omnibus Sacramentis datur Spiritus sanctus, sed ad diuersos effectus, ut supra dictum est qu. 62. num. 3. art. 2. num. 10. & 11.

DVBIVM I.

Utrum Confirmatio det maiorem gratiam quam Baptismus?

Omissis sententijs: Respondeo, valde probabile esse, copiosorem gratiam dari Confirmatione, quam Baptismo. Probat, Quia Scriptura Baptismo solum tribuit *renasci*, sed Confirmationi proprie *dare Spiritum sanctum*. Secundo, Quia Dionysius de Ecclesiastica Hierarchia c. 4. Confirmationem dicit esse *Telesion*, id est, *perfectiorem*, & *Telesionion*, id est, *perfectissimam*. Alij Patres dicunt in ea dari plenitudinem Spiritus S. & nos per eam fieri plene Christianos.

Quod confirmatur à simili: Nam homo secundum corpus maiorem accipit corpoream molem per vim augmentatiuam, quam per generationem: nihil ergo miri, si per Confirmationem, quae est veluti vis augmentatiua, maiorem gratiam consequamur, quam per Baptismus, qui est spiritualis regeneratio. Quod satis patuit in Apostolis, qui in Pentecoste maiorem gratiam sunt consecuti, quam antea per Baptismus.

DVBIVM II.

Qua dispositio requiratur ad gratiam huius Sacramenti?

Respondeo, & Dico Primò, In iusto, praeter gratiam habitualement, nihil absolute necessarium est, praeter intentionem huius Sacramenti suscipiendi. Ratio est, Quia gratia habitualis est sufficiens dispositio ad aliquod augmentum ex opere operato suscipiendum; intentio autem illa non tam requiritur ad effectum Sacramenti, quam ad eius substantiam; quae substantia posita necessario sequitur effectus in homine iusto; quia non ponentibus obicem Sacramenta necessario dant gratiam.

Curandum tamen est, Ut cum magna reuerentia, & preparatione ad tam eximium Sacramentum accedatur.

Dico Secundo, In eo, qui peccauit mortifere, necessario requiritur contritio, vel saltem attritio; quae bona fide putetur contritio. Ratio est, Quia hoc Sacramentum non est institutum ad conferen-

Ggg iij

Quenam manus impositio iuxta Augustinum non imprimat Characterem.

19 Character Baptismi supponitur necessario ceteris omnibus Sacramentis.

30 Absque baptismo inuicilia sunt alia Sacramenta.

Cornelius accepit Spiritum sanctum ante baptismum.

Et Character Confirmationis.

21 Affirmatur

22 Affirmatur

Dionysius.

Ratio conuenientiae.

23 In iusto nulla requiritur dispositio praeter gratiam habitualement.

Commentatur reuerentia.

24 In peccatore memorie necessaria est contritio vel attritio.